

Китоби Дониёл — Рақами ҳафт

Ҳафт Подшоҳон

Jeff Pippenger

2023-12-02

Ҳафт раъд таърихи аз соли 1798 то 22 октябри соли 1844-ро ифода мекунад. Он таърих бо ҳафт подшоҳи охиринаи подшоҳии Яҳудо, аз Манашшеҳ дар соли 677 то милод то Сидкиё дар соли 586 то милод, ҳамчун намуна пешакӣ тасвир шуда буд.

Дар хатҳои муқаддаси ислоҳот, яке аз хусусиятҳои қувватёбии фариштаи аввал рамзест, ки чизеро муайян мекунад, ки умумичаҳонӣ аст. Дар 11 августи соли 1840 паёми фариштаи аввал қувват ёфт ва пас аз он ин паём ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон бурда шуд.

«Ҳаракати адвентистиин солҳои 1840–44 зухури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар як истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон бурда шуд». The Great Controversy, 611.

Ба таври нубувватӣ, дар он вақт, фариштаи Ваҳй боби даҳум нозил шуд ва як пояшро бар замин ва пой дигарашро бар баҳр гузошт. Ҳоҳар Уайт инро ҳамчун рамзи густариши умумичаҳонии паём муайян кард.

«Мавқеи фаришта, ки як пояш бар баҳр ва пой дигараш бар хушкӣ аст, фарогирии васеи эълони паёмро ифода мекунад. Он аз обҳои паҳновар хоҳад гузашт ва дар кишварҳои дигар, ҳатто дар тамоми ҷаҳон, мавъиза хоҳад шуд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Эълони Куруш дар бораи фармони аввал фармоне умумичаҳонӣ буд.

Ва дар соли аввали Куруш, подшоҳи Форс, то ки каломи Худованд, ки ба даҳони Ирмиеъ гуфта шуда буд, ба амал ояд, Худованд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро, барангехт, то ки ӯ дар тамоми салтанати худ нидо баровард ва онро низ ба хаттӣ навишта, чунин гуфт: «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: Худованд Худои осмон ҳамаи салтанатҳои заминро ба ман додааст; ва Ӯ маро амр фармудааст, ки барои Ӯ хонае дар Ерусалим, ки дар Яҳудо аст, бино намоям. Кист аз миёни шумо аз ҳамаи қавми Ӯ? Худои вай бо ӯ бод, ва бигзор ӯ ба Ерусалим, ки дар Яҳудо аст, барояд ва хонаи Худованд Худои Исроилро бино кунад; (Ӯ ҳамон Худост,) ки дар Ерусалим аст. Ва ҳар кӣ дар ҳар ҷое, ки ӯ ғарибона иқомат дорад, боқӣ монда бошад, бигзор мардуми он ҷояш ӯро бо нукра ва бо тилло ва бо молу мулк ва бо чорпоён мадад кунанд, ғайр аз ҳадияҳои ихтиёри барои хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст». Он гоҳ сарварони хонадонҳои падариини Яҳудо ва Бинемин, ва коҳинон, ва левизодагон, ва ҳамаи онҳое ки Худо рӯҳи онҳоро барангехта буд, бархостанд, то бираванд ва хонаи Худовандро, ки дар Ерусалим аст, бино кунанд. Эсро 1:1–4.

Ҳамон тавре ки фариштаи аввал 11 августи соли 1840 ба ҳар як пойгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон бурда шуд, Куруш ҳангоми эълон кардани фармони аввал худро подшоҳи «ҳамаи

салтанатҳои рӯйи замин» муаррифӣ мекунад. Фуруд омадани фариштаи Ваҳй боби даҳ, он фариштае ки хоҳар Уайт ўро «чӯз шахсияте камтар аз Исои Масеҳ» намениносад, ҳамон хусусиятҳои нубуввати дорост, ки фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдах доро мебошад. Хоҳар Уайт муайян мекунад, ки мақсади фариштаи аввал ҳамон буд, ки мақсади фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдах.

«Исо фариштаи қудратмандеро фармуд, то нозил шавад ва сокинони заминро хушдор диҳад, ки барои зоҳиршавии дуҷуми Ё омода гарданд. Вақте ки он фаришта ҳузури Исоро дар осмон тарк мекард, нуре басо дурахшон ва ҷалолманд пешопеши ӯ мерафт. Ба ман гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад ва инсонро аз ғазаби ояндаи Худо хушдор диҳад». Навиштаҳои Аввал, 245.

Қувват бахшидани фариштаи якум рамзест, ки ҷанбаи умумиҷаҳониро таъкид менамояд. Паёми аввал дар замони Масеҳ ҳангоми таъмиди Масеҳ бо қудрат тақвият ёфт. Навиштаҳои Муқаддас нишон медиҳанд, ки тамоми Исроил ба биёбон баромад, то паёми Яҳёро бишнавад.

Он гоҳ Ерусалим ва тамоми Яҳудия ва тамоми атрофи Урдун назди ӯ берун омаданд, ва дар Урдун аз дасти ӯ таъмид гирифтанд, ба гуноҳҳои худ иқрор намуда. Матто 3:5, 6.

Хидмати Масеҳ ба Исроили қадим равона шуда буд, ва ба он маънои нубувватӣ тамоми ҷаҳон ба Урдун, ба макони таъмиди Масеҳ, кашида мешуд. Аммо ойини таъмид ва он чи ки ҳангоми таъмид гирифтани Масеҳ ифода мекард, ба тамоми ҷаҳон равона шуда буд.

Номи Еҳўёқим маънои «Худо бармехезад»-ро дорад, ва ҳангоми таъмид ёфтани Масеҳ, вақте ки Яҳё Масеҳро аз об боло овард, рамзи «бархостан» аз қабри обдор ба унсуре аз он қувватбахшӣ табдил ёфт. Дар чор ояти аввали китоби Эзро, ки мо аллакай иқтибос овардаем, ояти панҷум посухи онҳоро, ки фармонро шуниданд, бо ин суҳанон муайян мекунад: «Он гоҳ сарони хонадонҳои Яҳудо ва Бинёмин, ва коҳинон, ва левизодагон, ва ҳамаи онҳое ки Худо рӯҳи онҳоро барангехт, бархостанд, то бароянд ва хонаи Худовандро, ки дар Ерусалим аст, бино кунанд». Вақте ки паёми аввал қувват меёбад, бархостан ба амал меояд, чунон ки бо номи Еҳўёқим ифода шудааст.

11 сентябри соли 2001, паёми аввали ҳаракати пурқудрати фариштаи сеюм қувват ёфт, чунон ки бо қувватёбии паёми аввали ҳаракати пурқудрати фариштаи аввал пешнамой шуда буд. Хоҳар Уайт дар бораи нобудшавии бурҷҳои дугона дар он сана изҳори назар мекунад.

«Оё акнун ин суҳане ба миён меояд, ки ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, вақте ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо ошёна бар ошёна қомат меафрохтанд, менигаристам: “Ҳангоме ки Худованд бархезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад, ҷӣ сахнаҳои даҳшатноке ба амал хоҳанд омад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаҷдахуми Ваҳй хушдорест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ман ба таври махсус дар бораи он чи бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, чӯз ин ки медонам, ки рӯзе биноҳои азими он ҷо бо гардишу вожгунии қудрати Худо фуру хоҳанд рехт. Аз нуре, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як калом аз

чониби Худованд, як ламс аз қудрати азими Ў, ва ин биноҳои азим фурӯ хоҳанд афтод. Саҳнаҳое ба амал хоҳанд омад, ки даҳшати онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, July 5, 1906.

Ҳангоми қувватёбии паёми аввал дар таърихи яксаду чилу чаҳор ҳазор, Худованд «бархост», то «заминро ба даҳшат сахт бичунбонад». Номи Еҳўёқим рамзи қувватёбии паёми аввал аст. 11 августи соли 1840 Худованд аз тахти Худ бархоста, ба замин фуруд омад ва бар хушкӣ ва баҳр истод. Бо фармони аввали Куруш, вафодорон бархостанд. Еҳўёқим рамзи на танҳо омадани фариштаи аввал аст, балки ҳамчунин қувватёбии фариштаи аввалро намояндагӣ мекунад.

Еҳўёқим нахустини се подшоҳи охирино намояндагӣ мекунад, вале ў ҳамчунин панҷуми ҳафт подшоҳро намояндагӣ мекунад, ки ба сӯи ҳалокати Ерусалим мебаранд. Номҳои он ҳафт подшоҳ бисёр пурмаъноянд. Он ҳафт подшоҳ Манашше, Омӯн, Ёўшиё, Еҳўоҳоз, Еҳўёқим, Еҳўёкин ва Сидқӣё буданд.

Дар таърихи миллериён, Манашше замони охирино, яъне соли 1798, ифода мекунад. Манашше маънои «ба фаромӯшӣ овардан»-ро дорад, ва маҳз дар соли 1798 фоҳишаи Сур барои ҳафтод сол ба фаромӯшӣ супурда мешавад. Манашше яке аз шариртарин подшоҳон буд ва дорои хусусиятҳои нубувватие мебошад, ки бояд ба назар гирифта шаванд.

Ҳафт подшоҳи охиринаи Яҳудо таърихи ҳафт раъдро аз соли 1798 то 22 октябри соли 1844 ифода мекунанд. Манашше аввалини ин ҳафт подшоҳ буд, ва чун нахустин подшоҳ аз миёни ҳафт подшоҳ, ў Зидқӣёро, ки охиринаи он ҳафт подшоҳ буд, намунавор нишон медод. Исо ҳамеша интиҳоро бо ибтидо ҳамсон месозад. Зидқӣё, охиринаи подшоҳ аз миёни он ҳафт подшоҳ, ба асорати асорати Бобил бурда шуд. Аввалин подшоҳ аз миёни ҳафт подшоҳи охиринаи низ ба асорати Бобил бурда шуд ва ба ин васила бурда шудани подшоҳи охирино ба асорати Бобил пешнамоӣ мекард.

Ва Худованд ба Манассе ва ба қавми ў сухан гуфт; вале онҳо гӯш надоданд. Бинобар ин, Худованд бар онҳо сардорони лашкари подшоҳи Ашшурро овард, ки Манассеро миёни хорҳо гирифта, ўро бо занҷирҳо бастанд ва ба Бобил бурданд. Ва ҳангоме ки ў дар тангӣ буд, ба Худованд Худои худ илтиҷо намуд ва дар ҳузури Худои падарони худ бисёр фурутан шуд, Ва ба Ў дуо кард; ва Ў ба ў илтифот намуд, зориву таваллуи ўро шунид ва ўро боз ба Ерусалим, ба подшоҳии ў, баргардонид. Он гоҳ Манассе донист, ки Худованд Ўст Худо. 2 Вақоеънома 33:10–13.

Таҷрибаи ба донишмандон он ки Худованд Худост расидани Манашше, ба воситаи аз подшоҳии худ дур карда шудан ва сипас ба подшоҳии худ бозгардонда шудан ба амал омад. Набукаднесар низ, мисли Манашше, вақте Худовандро шинохт, ки аз подшоҳии худ дур карда шуд ва баъд аз он ба подшоҳии худ бозгардонида шуд.

Ва дар охири он рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмони худро сӯи осмон бардоштам, ва ақли ман ба ман бозгашт; ва Ҳаққи Таолоро муборақ хондам, ва Ўро, ки то абад зинда аст, ҳамд ва иззат намудам, ки салтанати Ў салтанати абадист, ва подшоҳии Ў аз насл ба насл аст. Ва ҳамаи сокинони замин ҳамчун ҳеч шумурда мешаванд; ва Ў мувофиқи

иродаи Худ дар лашкари осмон ва миёни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дастӣ Ёро боздорад ё ба Ё бигӯяд: «Чӣ мекуни?» Дар ҳамон вақт хиради ман ба ман бозгашт; ва барои ҷалоли подшоҳии ман, иззат ва шухрати ман ба ман бозгашт; ва мушовирон ва бузургони ман назди ман омаданд; ва ман дар подшоҳии худ мустаҳкам гардидам, ва шаҳомати фавкулода бар ман афзуда шуд. Акнун ман, Набукаднесар, Подшоҳи осмонро ҳамд ва ситоиш ва иззат менамоям, ки ҳамаи аъмоли Ё ростӣ аст, ва роҳҳои Ё доварист; ва онҳоро, ки дар такаббур роҳ мераванд, Ё қодир аст паст гардонад. Дониёл 4:34–37.

Таҷрибаи Менашше бар Набукаднесар ба амал омад. Менашше «замони поён»-ро дар таърихи се подшоҳи охири Яхудо ва фаро расидани пешгӯии ҳафтод соли асирий муаррифӣ мекунад. Набукаднесар «замони поён»-ро дар таърихи се фармон муаррифӣ мекунад, ҳамон тавре ки соли 1798 «замони поён» дар таърихи ҳафт раъд буд. Дар оятҳое, ки ҳозир иқтибос шуданд, фаҳмиши Набукаднесар дар «охири айём» ба ӯ бозгашт. «Охири айём» инчунин дар боби дувоздахуми Дониёл низ зикр шудааст.

Лекин ту то интиҳо бирав; зеро ки ту ором хоҳӣ гирифт ва дар охири рӯзҳо дар қуръаи худ хоҳӣ истод. Дониёл 12:13.

«Анҷоми рӯзҳо» дар боби дувоздахуми Дониёл ҳамон «вақти охир» аст, зеро ба Дониёл гуфта шуд, ки «то охир бирав». Дар он вақт Дониёл «дар қуръаи худ хоҳад истод». «Дар қуръаи худ истодан» маънои онро дорад, ки ӯ мақсади худро ба анҷом расонад, ки Дониёл онро ба ҷо овард, вақте китоби ӯ дар анҷоми рӯзҳо кушода шуд, ки ҳамон «вақти охир» аст. Дар он вақт «афзоиши дониш» хоҳад буд, ки доноён онро хоҳанд фаҳмид. Дар анҷоми рӯзҳои Набукаднесар «фаҳмиши» ӯ ба вай бозгашт.

«Ҳангоме ки Худо ба касе кори махсусе барои анҷом додан медиҳад, ӯ бояд, чунон ки Дониёл буд, дар қисмат ва мақоми худ устувор биистад, омода бошад, ки ба даъвати Худо ҷавоб диҳад, омода бошад, ки иродаи Ёро ба ҷо оварад». Manuscript Releases, ҷилди 6, 108.

Манассоҳ «охири замон»-ро дар таърихи се подшоҳи охири Яхудо ифода мекунад, ва Набукаднесар «охири замон»-ро дар се фармон ифода мекунад. Пас аз Манассоҳ писараш Омӯн омад.

Омон маънояш «омӯзиш» аст ва давраи вақтро ифода мекунад, ки дар он «афзоиши дониш» вучуд дошт, ки «хирадмандон»-ро дар паёме, ки муҳраш бардошта шуда буд, таълим медод. Пас аз Омон Юшиё омад, ягона подшоҳ аз он ҳафт нафар, ки дорои таърихи пешгӯёнаи нисбатан хуб, ҳарчанд мураккаб, мебошад.

Йӯшиё ба маънои «бунёди Худо» аст ва барқарор гардидани ҳақоикеро ифода мекунад, ки дар «замони интиҳо» аз муҳр кушода шуда буданд. Афзоиши дониш, ки онро Омӯн намояндагӣ мекард, ба воситаи роҳнамоии Ҷабраил ва дигар фариштагони муқаддас аз ҷониби Вилиям Миллер ба ҳам оварда шуд. Кори Миллерро номи Йӯшиё намояндагӣ мекунад, зеро ӯ бунёдҳои ин ҳаракатро устувор сохт. Дар бораи Йӯшиё боз бисёр чизҳо барои муайян кардан вучуд дорад, аммо мо акнун ба писари ӯ Еҳъаҳоз мегузарем.

Ехуоҳоз бисту се сола буд, вақте ки ба подшоҳӣ оғоз намуд; ва дар Ерусалим се моҳ подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Ҳамутал буд, духтари Ирмиё аз Либно. Ва ӯ дар назари Худованд он чиро ба ҷо овард, ки бад буд, мувофиқи ҳар он чи падаронаш карда буданд. Ва фиръавн Нехӯ ӯро дар Рибло, дар замини Ҳамот, бандӣ кард, то ки дар Ерусалим подшоҳӣ накунад; ва бар замин хироче ба андозаи сад талант нуқра ва як талант тилло гузошт. Ва фиръавн Нехӯ Элёқим писари Йўшиёро ба ҷойи падараш Йўшиё подшоҳ гардонид, ва номашро ба Ехўёқим дигар кард, ва Ехуоҳозро бурд; ва ӯ ба Миср омад ва дар он ҷо мурд. 4 Подшоҳон 23:31–34.

Ехуоҳоз маънои «Яҳува дастгир кардааст»-ро дорад, ва ӯ аз ҷониби Фиръавн-Нехӯ дастгир карда шуд. Ехуоҳоз, писари Йўшиё, аз ҷониби Фиръавн-Нехӯ дастгир гардида, ба ҷояш бародараш Элёқим, ки маънояш «Худои бардоштан» аст, гузошта шуд. Сипас Фиръавн-Нехӯ номи Элёқимро ба Ехўёқим, ки маънояш «Худо бармехезад» аст, иваз кард. Тағйир ёфтани ном рамзи муносибати аҳдӣ аст, ва ҳангоми тақвият ёфтани паёми аввал, Худо бо қавме ба аҳд мебарояд, ҳамзамон ки аз қавми аҳди пешин мегузарад.

Дар 11 августи соли 1840, Империяи Усмонӣ, ки ба воситаи чор бода тасвир шуда буд, ки барои се саду наваду як сол ва понздаҳ рӯз раҳо гардида буданд, боздошта шуд, ё чунон ки маънои Jehoahaz аст, онҳо «дастгир» карда шуданд. Дар айнаи замон, Eliakim подшоҳ гардонида шуд ва номи ӯ ба Jehoiakim иваз карда шуд, ки маънояш «Худо бархез хоҳад кард» мебошад. Пас аз Jehoiakim писараш Jehoiachin омад, ки дар Навиштаҳо се ном дорад.

Номи Ехўёқим маънои онро дорад: «Худованд барпо хоҳад кард ва устувор хоҳад гардонид». Ӯ писари Ехўёқим буд ва ӯ расидани фариштаи дуҷумро дар баҳори соли 1844 нишон медиҳад, зеро Худо шоҳи нави ҳақиқии протестантиро «барпо кард ва устувор гардонид». Паёми фариштаи дуҷум бо паёми Фарёди Нимашаб қувват ёфт, ва Еконёҳ ва Конёҳ маъно доранд: «Худо устувор хоҳад гардонид». Ин се ном, ки ҳар яке як маъно доранд, пайвастанӣ Фарёди Нимашабро ба паёми фариштаи дуҷум ифода мекунанд. Маҳз дар рехтани ниҳони Рӯҳулқудс дар вақти Фарёди Баланд он яксаду чилу чор ҳазор мӯҳр карда мешаванд. Мӯҳр карда шудани он яксаду чилу чор ҳазор дар Фарёди Нимашаби ҳаракати Миллерӣ пешакӣ намуна шуда буд, ва Ехўёқим, ки ҳамчунин Еконёҳ ва Конёҳ номида мешавад, рамзи мӯҳрғузори мебошад.

«Ба ҷони худ савганд меҳӯрам», мегӯяд Худованд, «агар Куноё, писари Ехўёқим, подшоҳи Яҳудо, мӯҳри ангуштарине бар дасти ростӣ Ман мебуд ҳам, тӯро аз он ҷо канда мегирифтам; ва тӯро ба дасти онҳое хоҳам супурд, ки қасди ҷони ту доранд, ва ба дасти онҳое, ки аз рӯйи онҳо метарсӣ, яъне ба дасти Набукадрасар, подшоҳи Бобил, ва ба дасти калдониён. Ва тӯро, ҳамроҳ бо модарат, ки тӯро зоидааст, ба кишвари дигаре хоҳам андохт, ки дар он ҷо таваллуд нашудаед; ва дар он ҷо хоҳед мурд. Аммо ба замин, ки орзуи бозгаштан ба он доранд, ба он ҷо боз нахоҳанд гашт. Оё ин мард Куноё бути хору шикаста аст? Оё ӯ зарфест, ки дар он ҳеч хушнудӣ нест? Пас чаро ӯ ва насли ӯ бадар ронда шудаанд ва ба замин афканда шудаанд, ки онро намешиносанд? Эй замин, замин, замин, каломи Худовандро бишна». Ирмиё 22:24–29.

Ехӯёкин, Екониё ва Кониё вақти муҳргузорино ифода мекунад, вақте ки фариштаи дуҷум бо паёми Нидои Нисфи Шаб ҳамроҳ мегардад. Ў вақти муҳргузории ҷоҳилонро намояндагӣ мекунад. Подшоҳи бад онҳоро ифода мекунад, ки бокирагони ҷоҳили Лоодикия мебошанд, ки дар вақти муҳргузорӣ муқаррар шудаанд нишони ҳайвонро қабул кунанд, зеро онҳо абадан аз даҳони Худованд берун андохта мешаванд.

Нигини муҳр бар дасти рости Худо муҳри Ўст, ва онҳое ки ҳангоми муҳргузории саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор аз даҳони Худованд берун андохта мешаванд, дар муқобил бо Заруббобил гузошта шудаанд, марде ки шулӯки «ҳафт замон»-ро дар дасти худ дошт.

Ба Заббобил, волии Яхудо, бигӯй: Ман осмон ва заминро хоҳам ҷунбонид; ва тахти салтанатҳоро вожгун хоҳам кард, ва қуввати салтанатҳои халқҳои бутпарастро нобуд хоҳам сохт; ва аробаҳо ва саворони онҳоро вожгун хоҳам кард; ва аспҳо ва саворонашон фурӯ хоҳанд афтод, ҳар яке ба шамшерӣ бародари худ. Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, тӯро хоҳам гирифт, эй Заббобил, бандаи Ман, писари Шаалтиил, мегӯяд Парвардигор, ва тӯро мисли ангуштарини муҳр хоҳам гардонид; зеро ки тӯро баргузидаам, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Ҳаҷҷай 2:21–23.

«Санги пешпо», ки ҳамон «ҳафт замон» аст, «шоқул» дар дасти Заруббобил мебошад, ва ӯ ҳамчун «муҳр» тасвир мешавад, ки Худо онро барои муҳр задан бар яксаду ҷилу ҷор ҳазор ба қор мебарад. Он муҳр, ё «нишон», бар қасоне гузошта мешавад, ки барои зиштиҳое, ки дар Ерусалим ба амал оварда мешаванд, «оҳ мекашанд ва нола мекунад». Оҳ қашидан ва нола қардан таҷрибаи қасонеро муайян месозад, ки муҳр зада мешаванд, ва ҳамин оҳу нола рамзи воқуниши ботинии онҳо ба илоҷи «ҳафт замон» аст. Ин иқрор ба гуноҳҳои ҳуди онҳост ва ба гуноҳҳои қадаронашон. Ин эътирофест, ки онҳо аз қамони ноумедии 18 июли соли 2020 то ҳол бо Худо роҳ наҷафтаанд ва Худо низ бо онҳо роҳ наҷафтааст. Ин ҳамон озмоишест, ки дар соли 1863, дар давраи гузариши Филадельфия ба Лоодикия, ноқом шуда буд. Он намунаи он давраи қамон буд, ки дар он қасоне, ки бо Кониё муаррифӣ мешаванд, барои ҳамеша ҳамчун боқираҳои нодони Лоодикия устувор мегарданд, ва қасоне, ки бо Заруббобил муаррифӣ мешаванд, барои ҳамеша ҳамчун боқираҳои ҳирадманди Филадельфия устувор мегарданд.

Пас аз Ехӯёкин Сидқӣ омад, ки охири подшоҳи он ҳафт нафар буд. Ҷунон ки Менашше соли 1798 ва «қамони анҷом»-ро намояндагӣ мекард, Сидқӣ бояд 22 октябри соли 1844-ро намояндагӣ кунад, вақте ки рӯё «сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нахоҳад буд». Сидқӣ номест, ки аз тарқиби ду қалимаи ибронӣ сохта шудааст. Як қалима «Яхува» аст, ва он бо ҳамон қалимае тарқиб ёфтааст, ки дар боби ҳаштуми Дониёл, ояти қордахум, ба «қок қарда мешавад» тарҷума шудааст. Сидқӣ маънои қок шудани маъбади Худоро дорад, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт.

Ҳафт подшоҳи охири Яхудо таърихи тадриҷии солҳои 1798 то 22 октябри соли 1844-ро намояндагӣ мекунад. Ехӯёқим рамзи 11 августи соли 1840 аст, ки худ наҷбати худ 11 сентябри соли 2001-ро намояндагӣ мекунад. Ў рамзи қувватёбии паёми фариштаи аввал аст, ва ӯ дар ояти аввали боби якуми қитоби Дониёл муаррифӣ мешавад. Пас, муҳит ва қамини боби якуми Дониёл қувватёбии паёми фариштаи аввал аст, ҷунон ки дар боби даҳуми Ваҳй

намояндагӣ шудааст. Дар боби даҳуми Ваҳй Масеҳ бо китоби хурде дар дасти Худ нозил шуд, ки ба Юҳанно амр дода шуд онро бихӯрад. Аз ҳамин сабаб аст, ки санчиши аввал дар китоби Дониёл ба хӯрдан вобаста аст.

Мо ин мавзӯяхоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, шиками худро бихӯрон ва даруни худро аз ин тӯмаре, ки ба ту медиҳам, пур кун». Пас ман онро хӯрдам; ва он дар даҳони ман аз ҷиҳати ширинӣ мисли асал буд. Ҳизқиёл 3:3.